

РЕШЕНИЕ

№ 2266

гр. София, 26.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 26.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **11590** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК, във връзка с чл. 267, ал.2, т.5 от ДОПК.

Образувано е по жалба на А. М. АД [населено място] /в несъстоятелност/, представлявано от синдика С. Г. против Решение № 25/07.11.2011г. на териториалния директор ТД Големи данъкоплатци и осигурители, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № 0214 – 000004/30.09.2011г. на публичен изпълнител при ТД ГДО по изп. дело № 214/2011г. за присъединяване на публични вискатели. С атакуваното решение е оставено без уважение и искането на дружеството за спиране на принудителното изпълнение.

Жалбоподателят твърди, че при наличие на открито производство по несъстоятелност и липса на наложено обезпечение по смисъла на чл. 193 от ДОПК изпълнителното производство по изп. дело № 214/2011г. е следва да бъде спряно на основание чл. 638, ал.1 от ТЗ. Въпреки това с атакуваното пред директор на ТД на НАП разпореждане публичният изпълнител е извършил действия по присъединяване на кредитори на основание чл. 217 от ДОПК.

Иска отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане и решаване на спора по същество.

Ответникът – директор на ТД Големи данъкоплатци и осигурители, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна по подробни съображения, изложени в представената по делото писмена защита.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа и

правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – длъжник в изпълнителното производство и в 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал.1 от ДОПК, считано от датата на връчване на атакуваното решение 09.12.2011г., поради което е процесуално допустима.

Разгледана по съществото на спора, същата е основателна по следните съображения:

Страните в процеса не спорят, че спрямо А. М. АД е образувано изпълнително дело № 214/2011г. В тази връзка по делото се представя съобщение за доброволно изпълнение изх. № 0214-000001/26.05.2011г.

Не е спорно също така обстоятелството, че по отношение на длъжника е открито производство по несъстоятелност. Това обстоятелство се потвърждава и от представеното по делото съдебно решение № 84/21.02.2011г. постановено по гр. д. № 592/2010г. на Пловдивския апелативен съд. Решението е вписано в търговския регистър видно от приложената по делото разпечатка.

От писмо изх. № 0214-000006/28.10.2011г. е видно, че в изпълнителното производство не са наложени обезпечения по отношение на имущественото на длъжника.

С разпореждане изх. № 0214-000004/30.09.2011г. на публичния изпълнител на основание чл. 217, ал.1 от ДОПК е допуснато присъединяване на публични вземания на взыскател – Районен съд, [населено място] по 25 броя изпълнителни листове.

Разпореждането е обжалвано по реда на чл. 266 от ДОПК пред директора на ТД на ГДО, който с оспореното решение е оставил без уважение жалбата изцяло, включително и в частта по искането за спиране на изпълнителното производство.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Оспореният административен акт, в частта, в която е оставена без уважение жалбата на А. М. АД /в несъстоятелност/ против разпореждането за присъединяване на взыскател е издаден от компетентен орган – директор на ТД ГДО, който съгласно чл. 266, ал.1 от ДОПК /в сила от 01.01.2010г./ е овластеният от закона административен орган да се произнася по жалби срещу действия на публичния изпълнител при същата териториална дирекция.

При издаване на решението е спазена предвидената от закона писмена форма, но е допуснато нарушение на чл. 217, ал. 2 ДОПК във връзка с чл. 193 от ДОПК и чл. 638 и сл. от Търговския закон /ТЗ/.

Нормата на чл. 217 от ДОПК закрепва принципната правна възможност на публични взыскатели да се присъединяват към вече образувано срещу същия длъжник изпълнително производство за събиране на публични задължения.

В конкретния случай по отношение на длъжника – А. М. АД [населено място] е налице открито производство по несъстоятелност на 21.02.2011г. и законосъобразността на потвърдените от директора на ТД ГДО действия на публичния изпълнител, следва да се преценява във връзка с това обстоятелство, а не само на плоскостта за наличие на предпоставки по чл. 217, ал. 2 от ДОПК.

В тази връзка е и основният спор между страните по делото, който касае приложението на чл. 193 от ДОПК във връзка с чл. 638, ал. 1 от ТЗ – относно конкуренцията между публично изпълнително производство и производството по несъстоятелност.

Съгласно чл. 638, ал. 1 от ТЗ с откриване на производството по несъстоятелност се спират всички изпълнителни производства срещу имуществото, включено в масата на несъстоятелността, с изключение на имуществата по чл.193 от ДОПК. Последната норма предвижда, че това е имуществото, върху което са наложени обезпечителни мерки преди датата на съдебното решение за откриване на производство по

несъстоятелност, респективно имуществото, по отношение на което е започнало събиране на вземанията. Следователно по силата на закона това имущество се изключва от масата на несъстоятелността и подлежи на продажба /реализиране/ от публичния изпълнител по реда и при условията на ДОПК. Това законодателно разрешение кореспондира с целта на универсалното производство по несъстоятелност да осъществи принудително изпълнение на всички вземания, включително и тези от публичен характер по реда на чл. 722, ал.1 от ТЗ.

В процесния случай, видно от писмо изх. № 0214-000006/28.10.2011г. на публичния изпълнител, по изп. дело № 214/2011 не са предприети никакви изпълнителни действия, включително не са наложени обезпечения върху имущество на длъжника. Следователно не е налице предвиденото от чл. 638, ал.1 от ТЗ във връзка с чл. 193 от ДОПК изключение, при което висящото изпълнително производство за събиране на публични вземания не подлежи на спиране. След като индивидуалното изпълнително производство за събиране на публичното вземане следва да бъде спряно на основание чл. 638, ал.1 от ТЗ, то не е допустимо извършването на каквито и да било процесуални действия по ДОПК след датата на решението по чл. 630, ал.1 от ТЗ, когато производството по несъстоятелност се смята открито. Тази забрана включва и действията по присъединяване на взыскатели на основание чл. 217, ал.1 от ДОПК. В тази връзка са неоснователни доводите на процесуалния представител на ответника, в представената по делото писмена защита, че при открито производство по несъстоятелност следва да се прави разграничение между допустимостта на действията по принудително събиране на публичните вземания чрез способите по чл. 215 от ДОПК и действията по присъединяване на кредитори.

По изложените съображения съдът намира, че решението на директора на ТД ГДО, с което е оставена без уважение жалбата на А. М. АД /в несъстоятелност/ против разпореждането за присъединяване на взыскател по изп. дело № 214/2011г. е издадено в нарушение на чл. 638, ал.1 от ТЗ във връзка с чл. 193 от ДОПК и следва да бъде отменено.

Съдът като взе предвид, че с оспорения акт жалбата на длъжника от 25.10.2011г., в която се съдържа и искане за спиране на изпълнителното производство на основание чл. 222, ал.1, т.4 от ДОПК във връзка с чл. 638, ал.1 от ТЗ, е оставена без уважение изцяло и предвид изложените в мотивите му съображения за липса на основания за спиране, намира, че е налице произнасяне и по това искане на жалбоподателя, което подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Решението в тази част е нищожно, поради липса на материална компетентност на директора на компетентната териториална дирекция по чл. 222, ал.1 от ДОПК. Съгласно цитираната разпоредба изпълнителното производство се спира с разпореждане на публичния изпълнител. Това се отнася и за случаите, когато са налице основанията по чл. 222, ал.1, т. 4 от ДОПК. С атакуваното решение административният орган по реда на чл. 266 от ДОПК се е произнесъл по искане за спиране, което за първи път е направено с жалбата, подадена от А. М. АД /в несъстоятелност/ против друго действие на публичния изпълнител - разпореждане за присъединяване на взыскател на основание чл. 217, ал. 1 от ДОПК. Вместо да изпрати жалбата в тази част на компетентния по чл. 222, ал.1 от ДОПК, ответникът се е произнесъл при липса на материална компетентност да разглежда искания за спиране на изпълнителното производство.

По изложените съображения, решението в тази част следва да бъде обявено за

нищожно и преписката да се изпрати на компетентния орган – публичния изпълнител при ТД ГДО.

При този изход на спора разноски се дължат на жалбоподателя. В тази връзка съдът съобрази, че по делото е внесена държавна такса в размер на 10 лева, въпреки изричните указания на съда да се внесе такса в определения от закона размер от 50 лева, поради което следва да бъде присъдена тази сума. За разликата до пълния дължим размер на държавната такса, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати я по сметка на АССГ.

Така мотивиран и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО Решение № 25/07.11.2011г. на териториалния директор ТД "Големи данъкоплатци и осигурители", в частта, в която е оставена без уважение в жалбата на "А. М. АД /в несъстоятелност/ вх. № 26-А-17300/25.10.2011г. по отношение на искането за спиране на изпълнителното производство и ИЗПРАЩА преписката в тази част на публичния изпълнител при ТД Големи данъкоплатци и осигурители по компетентност за произнасяне по чл. 222 от ДОПК.

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] /в несъстоятелност/, представлявано от синдика С. Г., в останалата част, в която е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу разпореждане № 0214 – 000004/30.09.2011г. на публичен изпълнител при ТД ГДО по изп. дело № 214/2011г. за присъединяване на публични вискатели.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите – ТД „Големи данъкоплатци и осигурители” [населено място] да заплати на А. М. АД /в несъстоятелност/ ЕИК[ЕИК] сумата от 10 лева /десет лева/ разноски по делото.

ОСЪЖДА А. М. АД /в несъстоятелност/ ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Административен съд, С. град сумата от 40 лева /четиридесет лева/, дължима държавна такса за образуване на съдебното производство по адм. дело № 11590/2011г. по описа на АССГ, 11 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: